

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320202958
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320202958.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: X. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom X., E. XXXX/X, o zaplatenie 181,65 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 23. novembra 2020 č. k. 8Csp/38/2020-149 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 3, 4, § 39, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 10, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Uviedol, že žalobca podal žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia peňažnej sumy vo výške 181,65 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobcom, mu bola postúpená pohľadávka voči žalovanej. Právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a. s. uzavrela so žalovanou dňa 04. 09. 2015 Zmluvu č. 5076921773, podmienky čerpania peňažných prostriedkov, ako aj splácania peňažných prostriedkov, povinnosti pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve, ako aj v všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaná si v stanovenom termíne nespĺnila dohodnuté splátky, čím porušila svoje zmluvné povinnosti, pričom pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia pohľadávky sumu vo výške 342,36 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 181,65 eura, riadneho úroku vo výške 72,50 eura, úroku z omeškania vo výške 13,71 eura a z poplatku vo výške 74,50 eura. Žalovaná následne po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady, pričom žalovaná suma vo výške 181,65 eura pozostáva z neuhradenej istiny úveru a zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 160,71 eura, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku, ako aj úroku z omeškania neuhradených poplatkov, si žalobca neuplatňuje. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa a. s. ako banka, uzavrela so žalovanou ako fyzickou osobou - nepodnikateľom zmluvu o kreditnej karte (spotrebiteľský úver), pričom táto zmluva mala formulárový charakter, bola vopred pripravená právnym predchodcom žalobcu, žalovaná nemohla ovplyvniť jej obsah a musela ju prijať ako celok. Právny predchodca žalobcu uzatváral túto zmluvu ako právnická osoba poskytujúca úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalovaná uzatvárala túto zmluvu, resp. že by finančné

prostriedky používala na výkon podnikateľskej činnosti alebo inej obchodnej činnosti. Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím aj na zmluvné podmienky súd dospel k názoru, že ide o spotrebiteľský úver, tak ako ho definuje § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom žalovaná má postavenie spotrebiteľa a právny predchodca žalobcu mal postavenie veriteľa s poukazom na § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd tiež považoval za nesporné, že táto zmluva bola platným spôsobom uzavretá. Vzhľadom na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu ako banka postupoval túto pohľadávku na žalobcu, je potrebné skúmať platnosť takéhoto postúpenia a to s prihliadnutím nielen na § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ale aj s prihliadnutím na § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 nad rámec ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka sprísňuje pravidlá pri postúpení pohľadávky z bánk na iné subjekty. Pokiaľ je postupovaná banková pohľadávka z bankového produktu, tak osobitný predpis, a to zákon o bankách vyžaduje pre platné postúpenie, aby banková pohľadávka bola postúpená iba po tom, ako banka písomne vyzve klienta na splnenie jeho záväzku a omeškania klienta trvá viac ako 90 dní. Takýto osobitný predpis tak určuje podmienky, za ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku na nebankový subjekt s tým, že takáto právna úprava postúpenia pohľadávky slúži na ochranu klienta banky, nakoľko ten vstupoval do právneho vzťahu s bankou, nad ktorej činnosťou dohliada Národná banka Slovensko a postúpením pohľadávky nemôže dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia. Z uvedených dôvodov tak podľa takéhoto zákonného ustanovenia, je možné postúpiť pohľadávku banky, len ak je klient banky, napriek písomnej výzve banky, nepretržite v omeškani viac ako 90 dní so splácaním svojho peňažného záväzku, pričom banka je povinná doručiť mu výzvu, aby mohol splatiť takýto dlh. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky, ktoré vyplývajú z uvedeného zákonného ustanovenia: pohľadávka banky musí byť splatná a predchádza jej výzva a omeškanie klienta nepretržite dlhšie ako 90 dní so splnením čo i len časti peňažného záväzku. Nedodržanie zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach spôsobuje, že takéto postúpenie pohľadávky je v rozpore so zákonom. Zo všeobecných obchodných podmienok a to bodu 6.1 písm. b) vyplýva, že banka doručuje klientovi písomnosti okrem iného aj poštou, pričom podľa bodu 6.3 je písomnosť doručovaná poštou doručená tretí deň po jej odoslaní, v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj keď klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nedozvedel. Podľa článku 6.5 týchto obchodných podmienok banka používa na doručovanie písomností klientovi kontaktné údaje, ktoré klient banke oznámil. Z článku 12.4 týchto obchodných podmienok tiež vyplýva, že klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie nárokov špecifikovaných v podanej žalobe, nakoľko nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky vyzval žalovanú osobitnou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách na zaplatenie dlhu a ktorá by bola preukázateľne a účinne doručená žalovanej. Aj keď právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11. 09. 2017 oznamoval žalovanej zníženie celkového úverového rámca na nulu, ako aj výpoveď zo zmluvy, pričom takýto list adresoval žalovanej na adresu E. XXXX/X, X., a vzhľadom na jeho obsah by mohol byť považovaný za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, tak nebolo v konaní preukázané účinné doručenie takejto výzvy. Zároveň ďalšia písomnosť, ktorú predložil žalobca, a to výzva zo dňa 26. 03. 2019, ktorú možno považovať aj za osobitnú výzvu podľa zákona o bankách nebola účinným spôsobom doručená žalovanej, nakoľko tá bola zasielaná na adresu V. N., S. XX/XX, pričom zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere jednoznačne vyplýva, že adresa trvalého pobytu žalovanej, ako aj adresa na doručovanie výpisov z účtu bola X., E. XXXX/X. V zmluvnej dokumentácii tak nebola uvedená adresa V. N., S. XX/XX, a súdu preto nie je známe, prečo táto písomnosť bola doručovaná žalovanej na takúto adresu. Pokiaľ ide o oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 06. 2019, ktoré bolo dané na poštovú prepravu 02. 07. 2019, tak toto oznámenie bolo tiež zasielané na adresu, ktorá je úplne iná ako bola uvedená v úverovej zmluve, a teda súd nemôže považovať doručovanie na takúto adresu za účinné, keďže žalobca nepreukázal, že žalovaná požiadala o doručovanie písomností na takúto adresu. Pokiaľ ide o list právneho predchodcu žalobcu označený ako „zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte zo dňa 14. 05. 2018“, tak aj keď možno takýto právny úkon považovať za osobitnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, tak žalobca nepredložil žiadny doklad o účinnom doručení takejto výzvy žalovanej, pričom tá bola zasielaná na adresu, ktorú žalovaná neuviedla v zmluve ako adresu pre doručovanie, resp. nebolo preukázané, že žalovaná požiadala o doručovanie na takúto adresu. Z tohto dôvodu tak bolo postúpenie pohľadávky urobené v rozpore so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je neplatné. Tiež uviedol, že dojednanie fikcie doručenia vo všeobecných obchodných podmienkach možno považovať aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože má formulárový charakter, nakoľko ju vopred

pripravil právny predchodca žalobcu bez možnosti žalovanej jej obsah modifikovať, pričom jednoznačne zakladá nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to z dôvodu, že bez ohľadu na to, či sa zásielka, ktorá obsahuje právny úkon banky dostane do dispozičnej sféry jej klienta, sa považuje za doručenú. Okrem toho lehota 3 dní počítaná od odoslania zásielky je neprímerane krátka, vzhľadom na skutočnosť, že zásielka môže byť uložená na pošte až niekoľko týždňov. Takéto dojednanie tak možno vyhodnotiť ako neplatné s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide súhlas žalovanej s postúpením pohľadávky obsiahnutý v článku 12.4 všeobecných obchodných podmienok, tak súd takéto dojednanie považoval za neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože je v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko umožňuje banke postúpiť pohľadávku bez toho, aby bola tá povinná splniť pri postúpení zákonné podmienky, ktoré upravuje osobitný predpis - zákon o bankách. Súd zároveň podotkol, že je oprávnený ex offio skúmať aktívnu legitimitáciu žalobcu, a to napriek procesnej pasivite žalovaného, pričom: „I. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. II. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).“/uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019/. Z uvedených dôvodov tak súd žalobu zamietol, pretože žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pretože žalovaná bola úspešná v súdnom konaní v celom rozsahu, avšak žiadne trovy konania jej nevznikli, a preto jej súd nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V konaní je podľa názoru žalobcu nesporné, že výpoveď zmluvy zo dňa 11. 09. 2017, ako aj ďalšie výzvy zo strany jeho právneho predchodcu boli žalovanej riadne doručené. Žalovaná uvedené nespochybnila, na súdne pojednávanie dňa 23. 11. 2020 sa nedostavila a ani neskôr v konaní sa žiadnym spôsobom nevyjadrila a bola absolútne pasívna. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tvrdenia o doručení uvedených výziev žalovanej za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že predmetná výpoveď zmluvy zo dňa 11. 09. 2017, ako aj ďalšie výzvy zo strany postupcu boli žalovanej riadne doručené a aktívne legitimovaným subjektom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve žalobca. Otázka doručenia písomností postupcu žalovanej je podľa názoru žalobcu otázkou skutkovou, pričom v konaní tvrdil a tvrdí, že predmetná výpoveď zmluvy zo dňa 11. 09. 2017, ako aj ďalšie výzvy postupcu, boli žalovanej riadne doručené. Žalovaná predmetné skutkové tvrdenie ohľadom doručenia uvedených podaní žiadnym kvalifikovaným spôsobom nepoprela, pričom v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP je vylúčený akýkoľvek iný výklad, ako ten, že predmetné skutkové tvrdenie žalobcu je potrebné považovať za nesporné. V zmysle Zmluvy o kreditnej karte - spotrebiteľský úver zo dňa 04. 09. 2015 bola adresa na doručovanie písomností postupcu adresovaných žalovanej: E. XXXX/X, XXX XX X.. Na uvedenú adresu bola zasielaná jednak výpoveď zmluvy zo dňa 11. 09. 2017, a jednak aj iné písomnosti postupcu, napr. výzvy zo dňa 26. 03. 2017, 25. 04. 2017, 28. 05. 2017 a 04. 06. 2017. Na základe žiadosti žalovanej postupca doručoval písomnosti aj na adresu: S. XX/XX, XXX XX V. N.. Ide napríklad o písomnosti postupcu adresované žalovanej zo dňa 28. 01. 2018, 26. 02. 2018, 14. 05. 2018, 31. 05. 2018, 12. 07. 2018, 26. 03. 2019 a 29. 06. 2019. Ani doručenie týchto písomností nebolo zo strany žalovanej účinne popreté, a preto ich mal súd považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Uviedol, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto poprel jeho skutkové tvrdenia, ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Súd prvej inštancie z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovanej ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval jeho skutkové tvrdenia a napriek ich nepopretiu zo strany žalovanej zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov v SR. V danom prípade okresný súd favorizoval žalovanú, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní jeho skutkových tvrdení, čím prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP

tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia, čím mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Má za to, že v konaní sa riadne preukázalo splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj následne postúpenie pohľadávky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Žalobca doručil dňa 15. 05. 2020 súdu prvej inštancie žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 181,65 eura spolu s úrokmi z omeškania, ako i náhradou trov konania. V žalobe dôvodil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 04. 09. 2015 Zmluvu č. 5076921773, na základe ktorej postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 342,36 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 181,65 eura, z riadneho úroku vo výške 72,50 eura, z úroku z omeškania vo výške 13,71 eura a z poplatkov vo výške 74,50 eura. Žalovaná po postúpení pohľadávky doposiaľ vykonala žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 181,65 eura, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru, zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 160,71 eura si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Preskúmvajúc podané odvolanie žalobcu, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle požiadavky odvolateľa, keď súčasne je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu následne vyvodil i správne právne závery.

11. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaná uplatnený nárok nerozporovala a nerozporovala ani tvrdenia o doručení výziev z hľadiska naplnenia zákonnej požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, je potrebné vo vzťahu k otázke aktívnej legitímácie žalobcu, ktorej konštatovanie nedostatku viedlo súd

prvej inštancie k zamietnutiu podanej žaloby uviesť, že preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Teda, bez ohľadu na pasivitu žalovanej v tomto konaní, súd prvej inštancie sa správne zaoberal tým, či žalobca je aktívne legitimovanou stranou tohto sporu, a teda, či má procesné právo si ním požadovaný hmotnoprávny nárok uplatňovať. Takto postupovať musí súd v každom konaní, teda aj v sporovom, aj pokiaľ nejde o spor s ochranou slabšej strany, navyše, v tomto konaní je nesporné, že medzi stranami sporu, resp. medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol spotrebiteľský spor, v ktorom má žalovaná postavenie spotrebiteľa, a v zmysle ustanovenia § 290 a nasl. CSP treba na neho nazerať ako na slabšiu stranu v spore, ktorá požíva procesnú ochranu.

12. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu celkom správne poukázal i na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 246/2019, ktorého závery sú aplikovateľné na danú vec i v nasledovnom: Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). V kontexte uvedeného totiž treba uviesť, že naplnenie zákonných podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách tak, aby bolo možné konštatovať, že žalobca je aktívne legitimovaným subjektom v tomto konaní, žalobca ani netvrdil. Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca bol okresným súdom pred rozhodnutím vo veci dokonca vyzvaný, aby preukázal platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle zákona o bankách a to predovšetkým výzvu podľa § 92 ods. 8, ako aj jej účinné doručenie, čo však žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nevyužil a tým sa sám vystavil riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu. Na túto výzvu súdu prvej inštancie žalobca reagoval podaním, v ktorom tak ako v podanom odvolaní, primárne poukazuje na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, bez toho, že by sám súdu uviedol podstatné skutkové tvrdenia ako prostriedok jeho procesného útoku týkajúce sa naplnenia podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Potom len poukázal žalobcu na nepopretie skutkových tvrdení zo strany žalovanej, a to tvrdení, ktoré v zásade ani neprezentoval, nie je namieste. Žalobca síce tvrdí, že žalovaná nepoprela doručenie výziev zo strany jeho právneho predchodcu pred postúpením pohľadávky, avšak sám netvrdil, že tieto výzvy (a kedy) mali byť doručené. Potom za procesnej situácie, že žalobcom uplatnený nárok nebol riadne tvrdený a ani preukázaný, nemôže mať ani pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.

13. Pokiaľ potom súd prvej inštancie konštatoval, že na podklade predložených listinných dôkazov nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky vyzval žalovanú osobitnou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách na zaplatenie dlhu, ktorá by bola doručená žalovanej, a teda konštatoval nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, takýto záver súdu prvej inštancie je správny. Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie dlhu žalovanej, keď za takéto preukázanie nie je možné považovať fotokópiu podacieho hárku, navyše o doručovaní na adresu, ktorá nie je adresou trvalého pobytu žalovanej a ani adresou vyplývajúcou z úverovej zmluvy. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaná požiadala o zmenu adresy, jedná sa o ničím nepreukázané a nerelevantné tvrdenie. V tomto kontexte odvolací súd na doplnenie len udáva, že NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/36/2020 pripusti, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa, uvedené však nič nemení na tom, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie, a to ani fikciou doručenia, keď dôkazné bremeno o doručení zaťažuje práve odosielateľa.

14. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania nepriznal, keď bolo jednoznačne zrejmé, že jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).